

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eulogio. 289.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Βολή, τῆς πρόπων καὶ τῆς βίαν δεικνυσί το ἀξίφορον. πᾶσαι ἰδὲ γὰρ ἐπαρθένεον, ἔπασαι δὲ ὁμοίως καὶ τῶν λοιπῶν ἀρετῶν ἐπεμέλοντο, ἀλλὰ ταύτη μόνη ἀρκείσθαι πορὸς τὴν ἐσσοδὸν τῆς βασιλείας ἀήθησαν. ἔδειξε δὲ ἡ κρείσις ἡ ἀδέχαστος, ὅτι οὐδὲν παρθενίας ὀφελος, συμπαθείας Σπούσης· καὶ πᾶσα ἡ δόξα τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλείως πεποικιλμένη πεποικίλθαι χρὴ, φησί, τίς χρυσαυγίστι κροστοῖς τῆς ἀρετῆς πασῶν· εἰ γὰρ παρθενεύει τις, καὶ ὅτι τέτραυ αὐχέι, τῷ μύζοις κατωρθώματος τῆς ταπεινώσεως ἀποχέει. ἔ γὰρ ὁ παρθενύων γέγραπται, ἀλλ' ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψώθησεται.

Ερμίνω κόμητι. σπζ.

Ἐχει πάντα ἡ φύσις ἐν ἑαυτῇ, λαβούσα παρὰ τῆς θεοῦ τὰ χερίσματα, καὶ ἐν πάσαις αὐτῆς ταῖς ἀσθήσεσι βρύσσει τῆς χερσῶν τὴν ἀξίφωρσιν. ὁ ἀνοῦν ἀράτην καλῶς καὶ διδάσκει τοῖς ἔρροις, τὰ πέντε ἐδιπλασίασε τάλαντα, καὶ πέντε ἀρχεῖν κελεύεται πόλεων, μοῦν θεῶν καὶ σκηνῶν, ἔ σκηνῶν μόνον. ὁ μὲν γὰρ μίας, ὁ δὲ καὶ πολλῶν ἀποχρηθῆσεται, ἀναλόγως τῆς οἰκείας ἐλάττος ἐργασίας.

Τῷ αὐτῷ. σση.

Τὸ ἀρεῶν καὶ ἡμερον καὶ ἀειβολῆς καὶ σκέπης ὀπίλουρον ἀρέβατον. ὁ δὲ ξιῶν φήσας θεῶν, ὁ θεῖος λέγει χρυσόμυς. τὸν δὲ τραχὺν καὶ παμφάρον καὶ ἀχρῖον, ἐξ εὐανύμων βληθῆσας εἰφονίας τοῖς δὲ πολιτείαις δηλῶν, κατὰλληλον ἑαυταῖς κληρονομίας κατὰσαν. θαπέραν τοῖσι συγῆσαντες, τῆς ἑτέρας ἀπορίξ ἀποχάμεθα.

ἀπεχόμεθα.

Εὐλογία. σσθ.

Ἀνθρώπος καὶ ἀλήθειαν ὁ τῆς θεοῦ

virarum discrimen ostendit. Omnes enim virginitatem colebant: at non item omnes æquè reliquis virtutibus studebāt, verum ad regni ingressum hanc solam satis sibi esse existimabant. At verò integrum atque incorruptum iudiciū illud planum fecit, si cōmiseratio & humanitas absit, virginitatē nihil emolumētī afferre. Omnis enim, inquit ille, gloria filie Regis ab intus, *psal. 44.* circumdata varietate. Aureis, inquit, virtutum omnium fimbrijs variegatum esse oportet. Nam si quis virginitatem præstat, atque hoc nomine gloriatur, nimirum ille à maiore virtute, hoc est ab humilitate, aberrat. Neque enim scriptum est, qui virginitatem colit, sed, qui seipsum humiliat, exaltabitur.

Hermino Comiti. 287.

Natura omnia in se habet, ut quæ beneficia & dona à Deo acceperit, ac profluentem in omnibus suis sensibus bonarū rerum delectum. Quisquis igitur probis actionibus studet, atque operibus docet, quinque talenta conduplicauit, ac quinque ciuitatibus præesse iubetur, hoc est Dei mansionibus ac tabernaculis, non autem tabernaculis duntaxat. Ille enim vni, hic autem pluribus præficietur: quisque videlicet pro sui laboris atque operæ ratione.

Eidem. 288.

Manueta ac lenem, atque opem nobis ad amictum & integumentum afferentem, ouem à dextris Dei collocandam esse diuinum oraculum ait: asperum contra, & voracissimum atque agrestem hœdum ad sinistram abijciendum. Quibus verbis eadem vitæ significatur, quæ congruentem vtraque sibi, statum nanciscuntur. Ac proinde alterum odio habeamus ac detestemur: alteri mordicus hæreamus,

Eulogio. 289.

Dei verbum, ut verè humanitatem in-

• I iij

duit, ita verè omnia ea quæ in hominem cadunt, expleuit. Ad hunc modum passionis quoque tempore calicem deprecatur: hinc illud ostendens, periculis occurrendum non esse: verùm, cùm ingressi sumus ad ea excipienda, fortitudinem ac tolerantiam adhibendam. Etenim ipse crucem, cùm adhuc in eum compararetur, detrectabat. At idem Iudicis sententia cruce damnatus, eam tanquam victor, humeris tollens incedebat.

Petro. 290.

Psal. Imperiorum robur ac firmitas, Dei amicitia est. Ex quo sequitur, eum qui robustè imperium gerit, Dei amicum esse. Mihi enim, ait Scriptura, honorati sunt amici tui Deus: nimis confortatus est principatus eorum. Quocirca si Dei amicus esse studes, fac robustè præsis, hoc est, nec muneribus, nec amicitia, verùm dignitati ac merito ius præbens.

Titiano. 291.

Qui cum Iesu consuetudinem habet, ac mente Iesu consentanea præditus est, contumelias Magistro illatas vlciscitur, ut Petrus: qui, quoniam contumaciæ morbo laborabant Iudæi (ut qui ne ad legem animum adijcerent, ipsis, ut, quicquid Christus loqueretur, audirent, imperantem) famuli, qui ad Sacerdotem attinebat, aurem amputavit, hinc videlicet Sacerdotem inobedienciæ legis seruum esse ostendens, atque ad reluctationis suæ præcisionem gladio indigere.

Eidem. 292.

Nil mirum, quòd vrbs sanguinum, atque homicidarum filij, facinorum suorum focium & homicidam Barrabam mortis periculo liberarūt, ac velut infontem missum fecerunt. Nam cùm parum de cædibus laborarent, ut qui cædibus assueverunt, nunc cædium authoribus veniam impertiebant: nunc contra vitæ atque im-

λόγος γενόμενος, πάντα σιωπῶν ἀληθεία τὰ τῆς ἀνθρώπων ἐπλήρωσεν. ἔπας καὶ ἐν τῷ τῆ πάθους χιμῶ παρατεταται τὸ ποτήριον· δεικνύς ὅτι οὐ χεῖρ ὁμώσε τοῖς κινδύνοις χαρῆν, εἰ σελθόντας δὲ ἐδέχασται χαρτερός. μελετώμενον γὰρ τὸν φαρῶν παρητεῖτο. Σποφαιθέντα δὲ ἐπ' ὧμων ὡς νικηφόρος λαβὼν ἠύτομόλει. ἐπεθόστας

Πέτρος. σς.

Ἡ κραταιότης τῆς ἀρχῆς φιλία ἐστὶ θεῶ. ὁ τοίνυν ἀρχὴν κραταῖως, φίλος ἐστὶ θεοῦ. ἐμοὶ γὰρ ἐπιμήθησαι οἱ φίλοι σου ὁ θεός, καὶ ἐκραταιώθησαι αἱ ἀρχαὶ αὐτῆς, γέγραπται. εἰ οὐ φίλος ἐναὶ βούλει θεοῦ, ἀρχὴ κραταῖως. ἔτε δώροισ, ἔτε φιλία, ἀλλ' ἀξία ὀρέγων τὸ δίκαιον.

Τίτῳ. σςα.

Ὁ μετὰ Ἰησοῦ ἀναγερόμενος, καὶ ἀκολουθῆσαι ἔχων τῷ Ἰησοῦ πλὴν ἀφρονοῖαι, ἀμύμει βλασφημιῶν τῷ διδασκάλῳ, ὡς Πέτρος, ὅς ἐπειδὴ ἀνηκόϊαι ἐνόστου Ἰσραήλ, ἐδὲ τῷ νόμῳ παρεσχόντες ἀκούειν καὶ πάντα ὅσα χεῖρὸς λαλήσει διδάσκοντι, τὸ ἔς τῆ οἰκέτῃ ἀπέπεμε, τῷ τῷ ἱερεὶ ἀφρονοντος, δούλον ἐναὶ τῆς ἀπαθείας τῆ νόμου τὸν ἱερέα δηλῶν, καὶ χεῖρὸν τα μαχαιράς εἰς σποτομὴν τῆς ἀπιλογίας.

Τῷ αὐτῷ. σςβ.

Οὐδὲν θαυμαστὸν, εἰ τῆς αἰμάτων ἡ πόλις καὶ τῆς φονέων οἱ παῖδες ἔλυσαν τὸν οἰκέτιον συντολμητῶν βαρβάρων τὸν φονέα, καὶ ἀφῆκαν ἀνέγκλητον. μικρὰ γὰρ τῆς φόνων φροντίζοντες, ὡς ἐν ἔθει φόνων ὑπάρχοντες, ποτὲ μὲν τοῖς αἰπίοις τῆς φόνων ἀφείσθῃς ἐχαιρίζοντο, ποτὲ δὲ τῷ τῆς ζωῆς καὶ τότε ἀφάρ-